

Nebeská doručovací služba

Opravdu končí vztah
s blízkými jejich smrtí?

ROMÁN

Sanaka Hiiragi

přeložil Michael Weber

Nebeská

doručovací služba

天国からの宅配便

© Sanaka Hiiragi 2022 c/o The Appleseed Agency Ltd, Japan

All rights reserved.

First published in Japan in 2022 by Futabasha Publishers Ltd., Tokyo.

Czech translation rights arranged with Futabasha Publishers Ltd.

through EMILY BOOKS AGENCY LTD., Taiwan and Corto Literary d.o.o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována

bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Michael Weber, 2026

Cover © Barbora Šrp Žižková, 2026

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-7401-2 (pdf)

Sanaka Hiiragi

Nebeská

doručovací služba

přeložil Michael Weber

Obsah

Náš domeček	5
Královna Othella	45
Schovka v deset večer	83
Poslední setkání vědeckého kroužku	125
Epilog	187

1

Náš domeček

Júko Aragaki ležela jako obvykle na lenošce a s kamennou tváří zírala na strop, který každé ráno osvětlovaly sluneční paprsky, jež se poté sunuly dolů po stěně a nakonec sjely až úplně k zemi, a pokoj se opět ponořil do tmy. Ne že by jí to tak vyhovovalo. Jenže v pokoji nebylo kam šlápnout, a jediné místo, kde se mohla natáhnout, byla právě lenoška. Z přeplněných pytlů s odpadky trčely jídelní hůlky na jedno použití a skrze igelit jimi prosvítaly reklamní letáky, kusy starého oblečení a prázdné sáčky od sladkého pečiva. Povalovaly se tu hromady nepraného prádla a štosy přes rok starých novin se vršily na sebe jak zemské vrstvy. Taky zapomněla dát ven pytel s bioodpadem, aby ho v určený den odvezli. Nevětraný, stojatý vzduch v místnosti už jistě prosákl bílými vlasy i vyschlou pokožkou jejího pětasedmdesátiletého těla.

Zvenčí se ozvaly kroky a vzápětí se zastavily přímo před domem. *Někdo přišel.* Júko se posadila. Každý kloub v těle jí při tom nepříjemně zavrzal. Vyhlédla ven skrze špinavé záclony. V příchozím poznala tu nepříjemnou ženskou, která jí akorát přidělávala starosti, a zamračila se.

Proč za ní chodí jenom samí nezvaní hosti?

Dnes například tahle paní Okino z výboru pro sociální péči, s bujnou bílou kšticí na hlavě. V rukou držela nějaký balíček. Kulatá očička za kulatými brýlemi na kulatém obličejí se jí jako vždycky usmívala.

„Dobrý den! Paní Aragaki, jste tam? To máme dneska zase pěkně, že?“ ozvalo se z interkomu, ledva zazvonil domovní zvonek.

Tahle Okino ze sociální péče dokázala jednomu pořádně hrát na nervy. Zvonila a zvonila a zvonila, i když Júko předstírala, že není doma. Júko nedokázala říct, co přesně jí na ní tak vadí. Zřejmě úplně všechno. Na displeji interkomu viděla, že je dnes Okino oblečená úplně obyčejně a nenápadně. Však Júko tušila proč. Soudě podle tloušťky, typu a hustoty tmavě hnědé látky i podle charakteristického tvaru knoflíků šlo pravděpodobně o dlouhá léta pečlivě udržovaný kabát značky Hermès. Ten pletený svetr pod ním měla zřejmě taky od něj. Na nohy jí neviděla, ale nejspíš byla jako obvykle obutá do bot značky Tod's. Zřejmě si tyhle mokašiny, co se dobře nazouvají, objednává na míru.

Okino patrně usoudila, že pro návštěvu staré chudé báby v domě plném odpadků se hodí spíš tlumené barvy, a tak ze svého šatníku vybrala a složila kombinaci působící tím nejobyčejnějším dojmem. *Děkuju pěkně,* pomyslela si

Júko. Kdyby byla chudá odjakživa, drahé značkové kousky by nepoznala, ale s nákladným životem měla své zkušenosti, a proto těmto věcem trochu rozuměla. Hrozně ji ta ohleduplnost štvala. A nejen to. Júko nedokázala strávit představu, že Okino ze sociálního výboru tohle všechno činí bez jakýchkoli postranních úmyslů, opravdu asi jen čistě z dobré vůle.

„Upekla jsem jablečný koláč. Nesníme si ho spolu, paní Aragaki?“

Sice si byly věkem blízké, ale Okino byla přece jen o něco málo mladší. Provдалa se do rodiny významného místního rodu vlastníčího v této oblasti velké pozemky, ale sama zřejmě také pocházela z bohaté rodiny. Měla klidnou a něžnou povahu typickou pro ženu, která se nikdy nemusela starat o peníze ani o práci. Když jí děti před časem vylétly z hnízda, umanula si, že udělá něco pro zdejší obec, a zapojila se do výboru sociální péče. Pořádala setkání osamělých seniorů, zajišťovala pro ně příjemné zázemí a organizovala kurzy pečení i vaření. Byla všeobecně oblíbenou osobou, která se vždy účastnila dobrovolných úklidových akcí, mávala vlaječkou na přechodu u školy, aby řidiči nezapomněli brzdít, a nikdy nikoho nezapomněla pozdravit.

Má, na co si pomyslí, a tak může rozdávat. Času má také spoustu, a tak není divu, že se může v jednom kuse pořád takhle usmívat. Kdesi v koutku duše Júko vzplál temný plamen. Takhle to chodí vždycky. Ten, kdo má dostatek, nikdy neporozumí tomu, kdo nemá nic. Ani trochu. Dokáže si vůbec někdo takový představit, jak se asi chudý člověk cítí, když má vděčně přijmout dar od laskavého souseda?

Júko v tu chvíli došlo, že se pořád nedokáže oprostít od něčeho, co už je dávnou minulostí, a musela si přiznat, že je malicherná. Jenže právě proto nemohla Okino ani vidět. Ať ji odhání sebevíc, ta vlezlá babka se odradit nenechá a čert vem, že to s ní myslí dobře. Klidně na ni může dokolečka křičet, ať už sem neleze, ona jen nasadí smutný výraz, aby dala najevo, jak ji to mrzí, rozloučí se s tím, že zas někdy přijde, a odkráčí. Tak tomu bylo už několikrát.

Crrr crrr crrr crrr crrr. Teď už měla Júko toho vyzvánění akorát tak po krk. Vstala, prošla cestičkou mezi pytlí s odpadky, úzkou jako lesní stezička, a neochotně otevřela dveře.

„Jéje, dobrý den, paní Aragaki! Říkala jsem si, jestli si spolu dnes nedáme trochu jablečného koláče, a tak jsem jeden upekla a jsem tu.“

Škvírou pootevřených dveří se zevnitř jistě linul zápach. Většina lidí by se nad tím ušklíbla, ale Okino nehnula ani brvou, jako dobře vycvičený pes. Řídila se snad heslem *Miluj bližního svého, bez ohledu na puch, který vydává?*

„Už mě prosím vás nechte být. Asi mi chcete domluvit, abych už konečně něco udělala s těmi odpadky, že? Jednou na to dojde, ale až budu chtít.“

„Kdepak, nepřišla jsem si stěžovat. Žily jste tu tři a náhle jste zůstala sama, zcela chápu, jak to na vás muselo dolehnout. Jistě je to pro vás náročné. A zvládat sama úklid a chod domácnosti také není jen tak. Ta fyzická námaha. Ani já neuklízím ráda a kolikrát si postesknu, jak náročná je to činnost. Koho by to bavilo? Je to otrava, vidíte,“ promlouvala k ní Okino s úsměvem ve tváři, jako by byly

dlouholeté přítelkyně, a s předstíraným nezájmem se pohledem zatoulala za Júčino rameno.

Jistě je zvědavá, jak moc je tu odpadků, pomyslela si Júko. Napadlo ji, že to její „kdo by uklízel rád? je to otrava, vidíte?“ zní pěkně pokrytecky od někoho, kdo je tak bohatý, že si může najmout na úklid, kolik lidí chce, ale nahlas neřekla nic.

„Víte, paní Aragaki, říkala jsem si, a také jsem tu možnost už probrala s naším vedoucím, že byste si někdy mohla vyjít ven, trochu si odpočinout, pak si dát něco dobrého k jídlu, a zatímco si budete užívat prima den, úklidová firma vyslaná úřadem městské části by...“

„Nepřipadá v úvahu.“

„Vždyť vám musí být samotné smutno! A zdravíčko vám ještě slouží, vždyť by to byla tragédie, kdyby u vás doma začalo v tom nepořádku třeba hořet.“

„A nebylo by to tak lepší? Zůstala by tu po mně prázdná parcela, zmizela bych já i dům a spoustě lidí v okolí by se ulevilo. Nedělám si žádné iluze. I malí školáci říkají, že se tu šíří mrtvolný puch a že můj dům je prokletý.“

To byla pravda. Děti ze sousedství říkaly Júčinu domu napůl žertem „prokletý dům“ nebo taky „dům hrůzy“.

„Prokletý dům? Ale co to povídáte. Když se do úklidu pustíme všichni, hned z něj bude krásný domov jako dřív. Vám je už přes sedmdesát a určité čas od času potřebujete, aby vám někdo pomohl.“

Paní Okino nebyla ten typ člověka, kterého se zbavíte jen pouhým prohlášením, že něco nepotřebujete. Tvrdě si jde za svým cílem a tím teď je dosáhnout jakýmkoliv

způsobem úklidu tohoto domu, protože si na něj lidé z okolí stěžují, a sousedský problém je potřeba řešit. Bojovníci za spravedlnost se nikdy nevzdávají. Ne dokud hromady odpadků nezmizí.

„Já si prostě myslím, že by se mezi sebou lidé měli aspoň trošku stýkat. Vy jste přece ráda zpívala, že, paní Aragaki? Máme kroužek zpěvu, zpíváme tam tradiční písně a je to moc prima!“ spustila Okino a podala Júko letáček. Ta si ho vzala, ale když spatřila neuspořádaný notový zápis, který postrádal hlavu i patu, popadl ji nevysvětlitelný vztek.

„Běžte pryč.“

„Ale já přece...“

„Běžte! Už jsem to říkala několikrát! A příště se nemusíte obtěžovat!“

Škvírou zavíraných dveří prostrčila Okino balíček.

„To je pro vás. Jablečný koláč. Snězte si ho, prosím. Moc se mi povedl.“

Zvažovala, že odmítne, ale zaváhala. To už by přece jen bylo trochu moc. A tak balíček neochotně přijala. Koláč byl čerstvě upečený, ještě trochu teplý.

Záměrně hlasitě přibouchla dveře, zamkla a zmačkala leták do kuličky, kterou odhodila na hromadu pytlů s odpadky. Ty pak odsunula ke stěnám předsínky, aby mohla projít zpátky do obývacího pokoje. Jablečného koláče se ani nedotkla.

Nikdo už sem za ní chodit nemusí. A to myslí zcela upřímně. Jak ráda by zde ve svém kokonu v podobě domku plného pytlů s odpadky a nevětraného vzduchu

pomalounku usnula. Júko si lehla na své obvyklé místo na lenošce a zaujala stejnou polohu jako předtím.

Upřeně pozorovala strop. Plazil se po něm zvláštní hmyz, který neznala. Brzy to bude skoro rok, co ji tu ty dvě nechaly. Už dlouho se jich chtěla na něco zeptat, ale co naplat, otázka pronesená z této pohovky už k nikomu nedoputuje. A jejich odpověď k ní také nedolehne. Už nikdy.

Tenko, Kano... Byly jsme náramné kamarádky, vidíte?

Znovu se ozval domovní zvonek. Málokdy se stávalo, aby sem přišly za jeden den dvě návštěvy. Júko se otráveně ohlédla po displeji interkomu, jestli se nevrátila Okino.

Spatřila však neznámou tvář. Na hlavě s krátce střiženými vlasy měla ta osoba naraženou šedou čepici uniformy a v rukou držela balík. Určitě nějaký kurýr. Jenže Júko neměla žádné sourozence, manžel jí zemřel před více než deseti lety a s jeho rodinou se nestýkala. Byla na světě dočista sama. A nejen to. Přátele také neměla, takže neexistoval nikdo, kdo by jí mohl poslat balík. Vlastně je to téměř rok, co naposledy nějakou zásilku dostala. A na dveřích už ani nemá jmenovku.

Hned ji napadlo, že musí jít o nějaký podvod, který cílí na staré, osamocené lidi. Jako by nestačila ta Okino! Ještě tohle! Rozzuřila se. Přemýšlela, jak se toho člověka zbavit. Takovou uniformu tady nikdy neviděla a tím spíš jí to celé připadalo podezřelé.

Zvonek zazvonil podruhé.

„Promiňte, jsem tu správně u paní Júko Aragaki?“ zeptala se doručovatelka, jen co Júko otevřela dveře. „Nebeská doručovací služba. Mám pro vás balíček.“

Nebeská co? Doručovací služba? O něčem takovém Júko ještě neslyšela. Doručovatelkou byla mladá slečna, poměrně vysoká. Také byla štíhlá a pas měla překvapivě vysoko. Júko zvedla hlavu a jejich pohledy se setkaly. Oči pod čepicí uniformy působily přívětivě. Na prsou šedé uniformy se skvěl emblém s rozepjatými bílými křídly. Doručovatelka ten hrozný zápach z domu musela cítit a jistě patřila mezi ty, kdo se nedokážou přetvařovat. V jednu chvíli se nadechla a div se neudusila, ale přemohla se, a nakonec dokonce na tváři vyloudila úsměv. V natažených rukou stále držela balíček.

„Nechci to,“ Júko už už zavírala dveře, když doručovatelka začala panikařit.

„Počkejte, prosím! Tato zásilka...“

„Říkám, že to nechci!“ zakřičela Júko vztekle. Silou svého hlasu si byla odjakživa jistá. V situacích, jako je tato, se vždycky vyplatí udeřit jako první a zastrašit protivníka křikem. Nedávno takhle zahнала na útěk podomního prodejce. „Zase nějaký podvod, že jo? Zavolám policii!“

Doručovatelce z toho křiku jistě zalehlo v uších. Udělala krok vzad a div při tom nezakopla.

„Ale paní Aragaki! Tahle zásilka je od paní Mjódžin a paní Watabe.“

Zásilka od Mjódžin a Watabe? To těžko. Nemožné. Nebo že by to opravdu bylo od Tenko a Kany? Júko se na okamžik zazdalo, že se čas zastavil.

„Ne-nechci to!“ zaprotestovala, ale víc ze sebe nedostala. Na další výkřik se nezmohla.

„Opravdu je to zásilka od paní Mjódžin a paní Watabe. Podívejte, tady,“ ukazovala doručovatelka na nalepenou

stvrzenku odesílatele na balíčku. Na místě příjemce stálo: Júko Aragaki.

Jména na řádku odesílatele v ní probouzela nostalgii. To písmo znala. Tenko vždycky perem na papír tlačila a řádky hranatých písmenek a znaků jí odskakovaly do pravého horního rohu. Dobře si pamatovala i Kanin elegantně skloněný rukopis připomínající kurzívu. Najednou se jí znaky před očima rozhoupaly. Sama nechápala, co se děje. Cítila, jak ji opouští síla a podlamují se jí kolena. Mezerou mezi prsty rukou, jimiž si zakryla tvář, začala na podlahu předsíně dopadat jedna kapka za druhou...

Na doručovatelčině jmenovce stálo příjmení *Nanahoši*.

„Nepůjdeme raději dovnitř?“ navrhla Nanahoši. Zřejmě se jí nechtělo jen tak strčit zásilku staré paní, která se zničehonic rozplakala, a hned zase odjet, jako by se jí to vůbec netýkalo. Anebo měla obavy, aby se tu neobjevil někdo ze zvědavých sousedů. „Přejete-li si, vše okolo balíčku vám uvnitř vysvětlím.“

Slečnu Nanahoši ten zápach nepochybně obtěžoval. Párkrát zakašlala, ale nahlas neřekla nic a trpělivě čekala, než Júko přestane plakat.

„To jsou ony, na těch fotografiích, že? Paní Mjódžin a paní Watabe,“ pronesla, jako by se ji snažila uklidnit.

Zarámovaná fotografie tří žen, pořízená ve fotoateliéru, visela hned u vchodu v předsíni. Kdo ty tři neznal, mohl je docela dobře považovat za víceméně stejně staré sestry na prahu stáří, které spolu stále mají výborný vztah. Ve skutečnosti ale nebyly pokrevně spřízněné a každá z nich měla za sebou docela jiný život. To Tenko tehdy rozhodla,

že se na výročí dokončení *jejich domečku* půjdou nechat společně vyfotit do fotoateliéru, a všechny kvůli tomu v dostatečném předstihu chodily na kosmetiku, držely dietu, a dokonce si nechaly natočit řasy. Kana se vyznala v módě a všem jim vybrala a sestavila odpovídající oblečení. Ještě to ráno zašly ke kadeřnici a nechaly si obarvit šediny. Tenko na světle fialovou, Kana zvolila růžovou a Júko oranžovou. Co se jen nasměly, že jsou skoro jako semafor!

Dvě z nich už tu nejsou.

Júko v tomhle stavu nechtěla stát v předsíni, a tak pozvala Nanahoši do obývacího pokoje. Odhrnula rukou věci na stole a uvolnila tak jeden kout. Pytle s odpadky, které včas nevynesla, natlačila do vedlejšího pokoje a roztáhla napůl zatažené okenní závěsy. Jeden se zachytil o hromadu vytrříděného papíru, a když odsunula i tu, objevil se zaprášený klavír. Už dlouho ho nikdo nenaladil.

Se zataženými závěsy bylo v pokoji šero i přes den, ale jak dovnitř pronikly sluneční paprsky, zjevily se po celé místnosti chomáče prachu, které předtím nebyly vidět. Júko se zastyděla a chopila se mopu, ale Nanahoši jí ho sebrala, že prý to udělá sama, a za chvíli měla obří chuchvalce prachu zametené. Rozkýchala se však, a tak společně otevřely okno a vpustily dovnitř čerstvý vzduch. Musely se do toho opřít obě dvě, protože okna byla tak dlouho zavřená, že se v drážkách posuvné kolejnice nahromadilo napadané listí a další nečistoty. Do místnosti vnikl březnový vánek a rozvlnil záclony. Za okny šustila suchá tráva, která na neudržované zahradě rostla a usychala spolu s tím, jak se měnila roční období.

Je to opravdu celá věčnost, co do domu někdo cizí vstoupil. Júko bylo najednou trapně, že nechala doručovatelku zamést podlahu a ani jí nenabídla šálek čaje. Po dlouhé době vytáhla konvici a dala vařit vodu.

„Prosím,“ naservírovala Júko čaj. Nanahoši si sundala z hlavy čepici, poděkovala a vzala šálek do rukou. Na krátce zastřižených vlasech měla otlačený lem čepice, který u uší odskakoval. Měla velké oči a štíhlý, dlouhý krk, který Júko připomínal laní šíji.

Doručená zásilka ležela na stole netknutá. Júko balíček potěžkala. Na to, jak byl malý, vážil poměrně dost. Klidně v něm mohla být zabalená encyklopedie. Znovu ji napadlo, že musí jít o nějaký omyl, ale jména na štítku odpovídala. Doručovatelka se jí představila celým jménem jako Ricu Nanahoši.

„Naše Nebeská doručovací služba doručuje určeným příjemcům věci, které nám naši klienti svěřili jako část pozůstalosti.“

„Nebeská... doručovací služba? Pozůstalosti?“

Nic z toho nechápala. Ani jedna z pohřebních společností jí žádné takové informace nepředala. Ale přece ty dvě nemohly poslat dopis z nebe na zem? Pozorně se zadívala slečně Nanahoši do obličeje. Nebylo nutné kontrolovat, zda má pod stolem i nohy, protože ať se na ni Júko dívala sebevíc, nebylo pochyb o tom, že jde o lidskou bytost z masa a kostí.

„Paní Mjódžin spolu s paní Watabe nás ještě za svého života požádaly, abychom tento balíček doručili vám, paní Aragaki,“ vysvětlila s úsměvem.

Mluvila o těch dvou naprosto přirozeně, jeden by ani nenabyl dojmu, že jde o mrtvé, kteří tu s námi už nejsou. Sama Nanahoši byla mladá a zjevně i plná života. A přesto působila dojmem zvláštní existence, jež má nějakým způsobem ke smrti blízko.

„Takže to poslaly, ještě když žily?“ podívala se Júko na zásilku. Tenko hospitalizovali někdy před rokem a půl. Takže možná krátce předtím? Balíček měla přímo před sebou, ale nedokázala se přimět k tomu, aby ho otevřela. Ať už vevnitř najde cokoli, ty dvě tady už nejsou. Když ho otevře, bude si v téhle opuštěné domácnosti připadat ještě osamělejší. Nanahoši si všimla, že se Júko mihl ve tváři stín, a znepokojeně se na ni podívala.

„Byly jste všechny tři kamarádky, že?“

„Ano. Kamarádky. Poznaly jsme se na střední, pokračovaly pak ve studiu na stejné fakultě a kamarádily jsme se i jako dospělé. Ale, víte, obě odešly velmi náhle. A mě tu nechaly úplně samotnou... I když jsme si říkaly, že zůstaneme navždycky spolu...“ Její vlastní hlas ji málem zradil.

Nanahoši rychle zašmátrala v kapse.

„Tady prosím. Čokoláda. Je moje vlastní, ale snad vám to nebude vadit. Dejte si. Sladké člověku pomůže, když je mu smutno. A taky pomáhá doručovatelům od únavy,“ podala Júko tabulku čokolády.

Júko roztrhla stříbrný obal a strčila kousek čokolády do pusy. V nevšední atmosféře zaneřádného obývacího pokoje a ve společnosti záhadného balíčku a jeho doručovatelky, s níž se dnes viděla poprvé, chutnala čokoláda opravdu nadmíru sladce.

„Tak co... neotevřete ho?“ posouvala Nanahoši po centimetrech balíček směrem k Júko.

„Nechci.“

„Ale proč? Poslaly vám ho přece kamarádky.“

„Nechci být zklamaná. Ne teď. Nevím, co je uvnitř, ale čím větší očekávání do něj budu vkládat, o to větší zklamání to pak možná bude.“

„Rozumím. Něco jako Schrödingerovo to... tentononc, že? Dokud to neotevřete, nebudete vědět, jestli na vás uvnitř čeká zklamání, nebo naopak něco pozitivního.“

Co to plácá? A jak dlouho tady ještě hodlá sedět? pomyslela si Júko.

„Nekončí náhodou služba doručovatele úspěšným doručením zásilky?“

„Jistě. Doručíme zásilku k rukám adresáta a tím to pro nás končí.“

„A to jste udělala, nebo ne?“

„Jak paní Mjódžin, tak paní Watabe nám kladly na srdce, abychom paní Júko Aragaki doručili především *obsah* zásilky.“

Nastalo trapné ticho.

To by stačilo, zmizte už, neřekla nahlas Júko.

„No ne, to je fotoalbum?“ zeptala se zničehonic Nanahoši a upřela pohled na policový regál s několika vystavenými předměty, většinou dekorativního charakteru. Júko tušila, že si asi všimla tlustého alba s červeným hřbetem stojícího na nejvyšší polici.

„No ano! Skutečně je to album! A v červené kůži, to je parádní,“ pokračovala Nanahoši dotěrně.

Takhle to má tedy připraveno. Za každou cenu udržet konverzaci, vetřít se do přízně a nakonec člověka přimět, aby zásilku otevřel. Co se dá dělat. Júko vstala, sundala z police červené fotoalbum a setřela z něj tlustou vrstvu prachu. Bylo to album, které Kana se svým vytríbeným vkusem našla na bleším trhu v Paříži, a koženou vazbu nechala opravit u brašnáře.

„Co tady stojí?“ zeptala se Nanahoši na nápis vyvedený psacím písmem na červené kůži.

„To je francouzsky. Znamená to ‚Náš domeček‘.“

„Teda! To je roztomilé! Mohu nahlédnout dovnitř?“

„Víte, mám trochu obavu, jestli vás tady nezdržuju. Ostatní kurýři, chci říci většina doručovatelů, působí dojem, že jsou neustále v jednom kole. Vy si můžete dovolit takhle marnit čas?“

„Dnes už nic dalšího nemám. Zbytek za mě zvládne šéf, takže je to v pohodě,“ usmála se Nanahoši. Otevřela album a chvíli si mlčky prohlížela fotky trojice kamarádek na výletech.

No ano, tahle je z výletu na oslavu Tenčina rozvodu. Všechny tři spolu stojíme před hotelem na poloostrově Izu a usmíváme se.

„Tady je Tenko,“ ukázala Júko prstem na snímek. Byla z nich nejvyšší, vystupovala a mluvila jako jejich starší sestra, byla jejich spolehlivou velitelkou. Měla husté obočí, pod ním klidné, vyrovnané oči a ještě jako studentka byla velmi oblíbená i mezi mladšími dívkami. V době, kdy byla fotografie pořízena, bylo Tenko už téměř šedesát, ale držení těla měla stejně dokonalé jako vždy. A také vždycky

říkala: „K předčasnému odchodu z práce jsem si nadělila i předčasný odchod z manželství.“ Učila se z nich nejlíp, rychle mluvila a stejně tak jí šlo všechno rychle od ruky. Dokázala pracovat efektivně, vždycky byla ve třídě se zadanými úkoly první hotová. Jako první si našla kluka, jako první si udělala řidičák a jako první se i vdala. Stejně tak se jako první naučila s počítačem, jako první měla mobilní telefon. Naše Tenko. Vždycky ve všem první. Však taky jako první i odešla...

„Tenko se vdala za jednoho zubaře, ale časem jejich vztah ochladl a v pokročilejším věku se rozvedli. A tohle jsme my tři na výletě k výročí rozvodu, které každý rok slavila. Zajely jsme si zrelaxovat do horkých pramenů.“

„To je legrační, slavit výročí rozvodu.“

Tahle Nanahoši, nebo jak se ta doručovatelka jmenuje, musí být buď hloupá, nebo má mozek přímo propojený s pusou a co na myslí, to na jazyku. Ale nakonec byla vcelku dobrou společnicí.

„Rozvod vyžaduje více energie než svatba, víte? Tyhle výroční výlety tak byly svým způsobem něco jako odměna. Tehdy na tom výletu na Izu prohlásila, že rozvod už by měla, ale ještě se musí vystěhovat z domu a nemá páru, kam půjde bydlet. Když je vám něco přes padesát, máte před sebou ještě dlouhý život, takže nové bydlení v tomhle věku nemusí být nutně to poslední. Nechaly jsme se unést a přicházely s jedním nápadem za druhým. Honosné venkovské sídlo? Kdepak, byt v centru města! Nebo nějaká vilka v Karuizawě? Ne, počkat! Horké prameny na dosah, to by bylo ono! Jak jsme se u toho nasmály!“

Nanahoši se k Júko naklonila. „Lázeňská městečka jsou příjemná. Cestování mě baví, jezdím křížem krážem po celém Japonsku a musím říct, že lokality s horkými prameny mám moc ráda. Líbilo by se mi tam bydlet,“ podotkla.

„A jak jsme tak přemýšlely a hledaly řešení, zmínila Kana jen tak mezi řečí, že bytový dům, kde bydlí, čeká v brzké době rekonstrukce a nájemníky vystěhování.“

Júko ukázala Kanu na fotografii. Se svýma velkýma, las-kavýma očima a výraznými, stylovými brýlemi byla pravým opakem Tenko. Měla nezvykle nakrátko zastřiženou ofinu a ve tváři jemný úsměv. Díky drobné postavě na ní bylo navzdory přibývajícím rokům cosi dívčího. Jako mladá slečna studovala ve Francii a s jedním mladíkem tam prožila velikánskou lásku. Nakonec jim to ale nevyšlo, snad kvůli kulturním odlišnostem nebo rozdílnému pohledu na manželství, a vrátila se do Japonska sama. Zůstala pak už celý život sama a živila se jako lektorka francouzštiny na vysoké škole a jako tlumočnice.

Kaně bylo na fotografii také už téměř šedesát, a přesto byla s neotřesitelnou sebedůvěrou oblečená v tak nápadně růžových šatech, že musela na ulici přitahovat pozornost všech kolemjdoucích, a ještě je doplnila výrazným světle zeleným šátkem. Vskutku zcela jiný styl, než měla Tenko. A s přibývajícími roky se Kana uměla oblékat čím dál lépe.

„No a potom Tenko vykřikla: Mám to! Co kdybychom my tři bydlely spolu v jednom domě?“

Júko si vybavila své tehdejší pocity. Jako by to před sebou v tu chvíli viděla. Tři přítelkyně, které si spolu rozumí a spolu bydlí pod jednou střechou. Ona sama už tehdy byla

vdovou. Tenko byla jedináček a sirotek, Kana sice měla starší sestru, ale ta tehdy nedávno zemřela, takže také byla sama. Sešly se tak tři samotné ženské bez závazků. Ona sama měla sice ještě nějaké vzdálené příbuzné, ale žádné vlastní děti nebo jiné osoby, které by šlo nazvat blízkými, takže nehrozilo, že později vyvstanou nějaké potíže s dědictvím. Tenko pracovala v administrativě, a tak na ni spoléhaly, že se v těchto záležitostech vyzná. Najednou to nebyl sen a věřily, že si pořídí domek, kde budou bydlet společně.

„Pak už to šlo ráz naráz. Kana svůj byt prodala a já se z toho svého taky odstěhovala. Koupily jsme starší, zato kouzelný domek a společně ho krásně zrekonstruovaly. Je to tenhle dům. Sepsaly jsme tehdy i řádnou závěť, abychom předešly sporům, až některá z nás umře. Tenhle domeček je náš hrad, říkály jsme si.“

Tehdy se uklidňovaly, že ta závěť je jen pro jistotu, že je ještě brzo a na umření se žádná z nich necítí. Měly dojem, že řeší hodně vzdálenou budoucnost. Júko neměla ponětí, co je čeká. A už vůbec ji nenapadlo, že tu v tom domě jednou zůstane úplně sama.

„To je krásné, když spolu kamarádky takhle bydlí. Musely jste si to náramně užívat.“

„To víte, že jo, a jak. S přibývajícimi roky si člověk uvědomí, jakou vzácností jsou přátelé, s nimiž si rozumí. Těch zhruba deset let, co jsme tu společně strávily, bylo mnohem, mnohem šťastnějších než celý můj předešlý život. Byla to moje nejšťastnější léta. Možná jsme spolu tak dobře vycházely právě proto, že jsme nebyly opravdová rodina.

Kdyby se mě někdo zeptal na mé mládí, řeknu mu, že začalo v šedesáti.“

Bývaly doby, kdy byla tato zanedbaná a páchnoucí domácnost prosycená nádhernou vůní květin. Každá z nich měla ráda jiné květiny a pokaždé se těšily, až budou na zahrádce moci vysázet rostliny pro dané roční období. Ráno vždy všechny záhony společně zalily, některé květiny nůžkami nastříhaly a naaranžovaly do staromódní vázy. Tenko s Kanou vždy pochvalně tvrdily, že Júko to s květinami umí nejlépe. Taky ráda trávila čas přemýšlením, jak všechny ty jejich květiny nakombinovat. Když se sejdou tři druhy květin, z nichž každá je osobitá a doplňují se navzájem barvami i vůněmi, vypadají pak ještě krásněji. Stejně jako tehle jejich domeček.

Proč jen květiny nezůstanou stále stejně krásné a čerstvé? Jak postupně odkvétaly, Júko jednu po druhé z vázy odstraňovala, dokud nezbyla poslední. A i ta nakonec skončila v odpadkovém koši. Po květinách zbydou jen vzpomínky, v ruce nezůstane nic. To, co dříve bylo nádhernou květinou, je najednou zvadlá, tmavě hnědá hmota ležící mezi dalšími odpadky. Čím krásnější je vzpomínka, tím méně si člověk dokáže představit, že jakmile ji ztratí, bude se cítit, jako by mu v hrudi zůstala vězet jen prázdná díra.

Kdybych tenkrát zůstala bydlet sama, necítila bych se teď takhle, napadlo Júko. Nezapsala se do dějin a ani v pracovním životě nedosáhla žádných převratných výsledků. A teď už nemá ani rodinu. Nemí ani slavná, ani bohatá. Kdyby z tohoto světa zničehonic odešla, nikdo by po ní

netruchlil. Dokonce by si možná nějakou dobu nikdo ani nevšiml, že už tady není.

Proč vlastně vůbec žila? Každý den je teď vlastně jen čekáním na smrt, na to, než jí tady vyprší zbývající čas. Měl její život vůbec nějaký smysl? Den co den přežívá jen díky tomu, že rovnou z obalu hltá pečivo ze samošky *konbini*, a vypadá přitom přesně jako ježibaba, do které jí nadávají děti ze sousedství. Kdysi tak krásná zahrádka leží zarostlá plevem. Soused zprava ji jednou přišel požádat, jestli by si tu trávu na zahradě mohla posekat. S křikem ho vyhnala. Všechno se to nějak zvtlo.

Úplně všechno.

Možná za to může i ta nicotná rozepře krátce předtím, než Tenko a Kana jedna po druhé umřely. Vlastně to ani nebyla hádka. Júko tehdy spolkla všechno, co měla na jazyku a mlčela. Snad jim to tehdy měla všechno říct, tak, jak to cítila. Od té doby jí v srdci vězí osten, který už nikdy nikdo nedostane ven. Ani teď, když už jsou obě po smrti.

„Ehm...“ předklonila se k ní Nanahoši. „Jste v pořádku?“

Vmžiku přišla k sobě. Z otevřeného fotoalba se na ni Tenko a Kana usmívaly stejně jako kdysi.

„Tady opravdu vypadáte jako tři sestry,“ pobídla ji k další konverzaci Nanahoši.

„Lidé nás taky často za sestry považovali. Tenko za nejstarší, pak byla Kana, no a nakonec já, ta nejmladší. Mně navíc všichni říkali Želva Júko. Z nás tří mi vždycky všechno trvalo nejdl.“

Pomalu listovala albem. Tady všechny tři společně snídají, tady jsou na výletě a tady se fotí v pletových maskách

před hotelovým zrcadlem. Na dalším snímku jsou nastrojené v kimonech, na dalším se zvětčily na zahrádce, zrovna když dosázely své milované kytičky. A tahle fotografie vznikla, když upekly koláč, který se nepovedl a vypadal jako velikánský rýžový krekr. Nahromadilo se tu vzpomínek za více než deset let.

Jindy by asi toto album do ruky vzít nedokázala. Popravdě ho dnes otevřela poprvé od chvíle, co osaměla. Jak jím listovala, postupně se na všech třech tvářích zachycených na fotografiích začaly objevovat vrásky a dříve urostlá Tenko hubla a chřadla, až se málem ztrácela před očima. Před posledním výletem si šla k lékaři nechat napsat léky, protože měla podezření na zánět močového měchýře. Ten výlet nakonec zrušily. Poté už žádné další fotografie nevznikly. Jen jedna z nemocničního pokoje. Tenko na ní leží v posteli, tváře má propadlé, je malinká a scvrklá, úplně jako nějaká cizí paní. Nemoc postupovala rychleji, než čekaly. Nakonec se Tenčino přání vrátit se ještě na chvilku sem domů do společného domečku nesplnilo a v nemocnici vydechla naposledy.

Nanahoši otočila na další stránku, která byla prázdná.

„Zůstaňte tu se mnou,“ opakovala pořád dokola...“ Júko skryla obličej v dlaních a Nanahoši jí podávala papírový kapesník. Po smrti Tenko, dřív, než se mohly s její ztrátou vyrovnat, ulehla pro změnu Kana. Problémy měla už dříve, ale předstírala, že její chronické potíže nejsou nic vážného, chovala se jakoby nic a před okolím skrývala, že se hodnoty lékařských vyšetření neustále zhoršují. Bylo to rychlé.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Nebeská doručovací služba.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.